

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1588/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Тасић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Коцић, адвокат из ..., ради исплате накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 705/2020 од 06.03.2020. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 705/2020 од 06.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 705/2020 од 06.03.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 425/18 од 24.12.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи исплати на име накнаде зараде због привремене спречености за рад за период од 21.06.2017. године до 20.07.2017. године укупно 22.880,00 динара и за период од 23.12.2017. године до 23.05.2018. године укупно 122.962,00 динара, све у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи исплати законску затезну камату због кашњења у исплати накнаде зараде за време одсуства са рада за период од 21.07.2017. године до 22.12.2017. године, на појединачне месечне износе ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 54.100,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 705/2020 од 06.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене

материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде зараде због привремене спречености за рад исплати укупно 145.842,00 динара са законском затезном каматом, као и законску затезну камату због кашњења у исплати накнаде зараде за време одсуства са рада. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде зараде поднета је 17.07.2018. године, а поднеском од 25.11.2019. године тужба је преиначена. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 145.850,20 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић